

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie w XVIII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca SSO Paweł Dobosz (spr.)

Ławnicy: Joanna Dominiak, Jerzy Jaworski

protokolant Mateusz Potoczny

w obecności prokuratora Wojciecha Pełeszok

po rozpoznaniu dnia 19 lipca 2016 r.

sprawy z wniosku M. M. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa

o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę i odszkodowanie za poniesioną szkodę wynikłe z wykonania wobec niego całości lub w części kary, której nie powinien być ponieść

na podstawie art. 552 § 1 k.p.k. i art. 554 § 4 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do 14 kwietnia 2016 r.

orzeka

1. wniosek oddala w całości;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. kwotę 144 zł + VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;
3. koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Joanna Dominiak Paweł Dobosz Jerzy Jaworski

Sygn. akt **XVIII Ko 33/16**

UZASADNIENIE

W dniu 28 grudnia 2015 r. M. M. (1) złożył wniosek złożony przez M. M. (1) o zasądzenie w trybie art. 552 k.p.k. od Skarbu Państwa zadośćuczynienia za niesłuszne skazanie w kwocie 100.000 zł i odszkodowania z tytułu utraconych dochodów w kwocie 70.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 10.000 zł na każdy dzień 9.01 roku kolejnego, tj. na dzień 9.01.2010 r., 9.01.2011 r., 9.01.2012 r., 9.01.2013 r., 9.01.2014 r., 9.01.2015 r. i 9.01.2016 r. do dnia zapłaty.

Wnioskodawca podał, że postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 listopada 2015 r. (sygn. akt XVIII K 117/15) na poczet kary łącznej 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w wyroku z dnia 8 października 2015 r. zaliczono mu odbytą w trybie art. 82 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2012 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. karę łączną orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 5 sierpnia 2005 r. (sygn. II K 712/05) uznając, że kara łączna pozbawienia wolności została wykonana w całości. M. M. (1) we wniosku wskazał, że skoro na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku (sygn. akt VI Wz 1321/05)

została uznana za odbyłą kara 3 lat pozbawienia wolności, natomiast Sąd Okręgowy w Warszawie (sygn. akt XVIII K 117/15) orzekając karę łączną zaliczył karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności to stanowiące różnicę 4 miesiące nie zostały zaliczone na poczet żadnej innej z kar. W związku z powyższym wniósł o zadośćuczynienie za okres ww. 4 miesiące (3-6/1 – wniosek o zadośćuczynienie i odszkodowanie).

M. M. (1) wskazał natomiast, że kwota odszkodowania dotyczy grzywny w wysokości 15.000 zł, którą wpłacił w dniu 9.01.2009 r. na rachunek depozytowy sądu. Niemożność dysponowania ww. kwotą, w ocenie wnioskodawcy, spowodowała utratę możliwości inwestowania, co przyczyniło się do utraty dochodu w kwocie 10.000 zł rocznie. Żądana kwota odszkodowania w łącznej kwocie 70.000 zł (za 7 lat) stanowi zdaniem wnioskodawcy minimalny ekwiwalent za utracone dochody i w ocenie M. M. (1) jest sprawiedliwym odpowiednikiem za wyrządzone mu straty. Kwota zadośćuczynienia dotyczy natomiast okresu próby w ramach warunkowego przedterminowego zwolnienia, który to nie został zaliczony na poczet łącznej kary pozbawienia wolności (3-6/1 – wniosek o zadośćuczynienie i odszkodowanie).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16 września 2002 r. (sygn. akt VII K 1070/02) M. M. (1) został uznany za winnego dokonania czynu z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, za który wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę 300 dziennych stawek grzywny z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł. Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono ww. okres tymczasowego aresztowania od dnia 9 maja 2002 r. do dnia 11 lipca 2002 r. (289/2 akt VII K 1070/02 – wyrok).

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 30 stycznia 2003 r. (sygn. akt VII Ka 2091/02) zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie (sygn. akt VII K 1070/02) w zakresie kwalifikacji prawnej skazania oraz podstawy wymierzonej kary pozbawienia wolności i grzywny (358-364/2 - wyrok z uzasadnieniem).

Następnie, wyrokiem łącznym z dnia 5 sierpnia 2005 r. (sygn. akt II K 712/05) Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku połączył kary pozbawienia wolności i kary grzywny orzeczone wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Olsztynie (sygn. akt VII K 1070/02) - kara 3 lat pozbawienia wolności oraz kara 300 stawek dziennych grzywny z ustaleniem wysokości jednej dziennej stawki na kwotę 100 zł;
2. Sądu Rejonowego w Gdyni (sygn. akt II K 7/04) – kara 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara 100 dziennych stawek grzywny, 100 zł jedna dzienna stawka;
3. Sądu Rejonowego w Gdańsku (sygn. akt IV K 224/04) – kara 150 dziennych stawek grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 100 zł każda

i wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 400 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 100 zł każda (46-47/1 akt II K 712/05 – wyrok łączny).

Z dniem 24 września 2004 r. M. M. (1) nabył uprawnienie do ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty orzeczonej wobec niego kary, której koniec przypadał na dzień 24 listopada 2006 r. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 1 grudnia 2005 r. (sygn. akt VI Wz 1321/05) warunkowo przedterminowo zwolniono M. M. (1) z odbycia reszty kar orzeczonych przez: Sąd Rejonowy w Gdańsku (sygn. akt III K 1296/99) – na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz Sąd Rejonowy w Gdańsk-Południe w Gdańsku (sygn. akt II K 712/05), której koniec przypadał na dzień 24 listopada 2006 r. Okres próby wyznaczono do dnia 1 grudnia 2007 r. W okresie próby oddano warunkowo zwolnionego pod dozór kuratora sądowego oraz nałożono na M. M. (1) obowiązki: podjęcia przez ww. pracy zarobkowej, powstrzymywania się od nadużywania alkoholu, utrzymywania właściwego kontaktu z kuratorem oraz przestrzegania porządku prawnego. Postanowienie o warunkowym przedterminowym zwolnieniu nie zostało odwołane, wobec czego zgodnie z art. 82 k.k. w zw. z art. 4 § k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2012 r.) przedmiotowa kara została uznana za odbyłą z chwilą warunkowego zwolnienia M. M. (1),

tj. 2 grudnia 2005 r. (115-155v/1, 131-131v/1 akt II K 712/05 – postanowienie o warunkowym przedterminowym zwolnieniu; 130/1 akt II K 712/05 – zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy).

Od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 30 stycznia 2003 r. (sygn. akt VII Ka 2091/02) kasację do Sądu Najwyższego wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 4 grudnia 2014 r. (sygn. akt III KK 386/14) uchylając zaskarżony wyrok przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym (676-677v/4 - wyrok SN z uzasadnieniem).

Dnia 17 marca 2015 r. wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie (sygn. akt VII Ka 1164/14) zmieniono wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie (sygn. akt VII K 1070/02) w zakresie podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kary pozbawienia wolności i kary grzywny. Orzeczoną karę pozbawienia wolności złagodniono do lat 2, natomiast karę grzywny do 150 dziennych stawek z określeniem jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł (750/4 - wyrok z dnia 17 marca 2015 r.).

Następnie, w wyroku łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 8 października 2015 r. (sygn. akt XVIII K 117/15) w pkt I połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego w Gdańsku (sygn. akt III K 1296/99) oraz Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku (sygn. akt II K 9/11), natomiast w pkt IV połączono kary wymierzone wyrokami: Sądu Rejonowego w Olsztynie (sygn. akt VII K 1070/02) zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie (sygn. akt VII Ka 1164/14), Sądu Rejonowego w Gdyni (sygn. akt II K 7/04), Sądu Rejonowego w Gdańsku (sygn. akt IV K 224/04) oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie (sygn. akt V K 1347/06) i wymierzono M. M. (1) karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz łączną karę 250 stawek dziennych grzywny z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 100 zł (267-270/2 – wyrok łączny w sprawie XVIII K 117/15).

Kwota 25.000 zł nie została wpłacona przez M. M. (1) na poczet kary grzywny orzeczonej ww. wyrokiem łącznym, a prześięgowana z wcześniej wpłaconej kwoty 40.000 (czterdziestu tysięcy) zł na poczet kary łącznej grzywny z wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 5 sierpnia 2005 r. (sygn. akt II K 712/05). Kwota 15.000 zł stanowiąca różnicę pomiędzy kwotami oruczonych grzywien została wnioskodawcy zwrócona (112-115/1 akt XVIII Ko 33/16 – zeznania M. M. (1)).

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 listopada 2015 r. (sygn. akt XVIII K 117/15) na poczet kary łącznej 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oruczonej w pkt IV wyroku z dnia 8 października 2015 r. zaliczono odbytą w trybie art. 82 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2012 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. karę łączną oruczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 5 sierpnia 2005 r. (sygn. II K 712/05), która realnie wykonywana była w okresach od dnia 31 marca 1998 r. do dnia 4 lipca 1998 r., od dnia 9 stycznia 2001 r. do dnia 18 maja 2001 r., od dnia 9 maja 2002 r. do dnia 11 lipca 2002 r., od dnia 10 kwietnia 2004 r. do dnia 20 maja 2004 r., od dnia 17 października 2004 r. do dnia 2 grudnia 2005 r., uznając, że kara łączna pozbawienia wolności oruczona w pkt IV wyroku z dnia 8 października 2015 r. została wykonana w całości (326-328/2 – postanowienie w sprawie XVIII K 117/15 w przedmiocie zaliczenia okresu na poczet oruczonej kary).

Sąd zważył, co następuje.

W niniejszej sprawie sąd zastosował przepis art. 552§1 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 kwietnia 2016 r.). Zgodnie z jego dyspozycją, oskarżonemu, który w wyniku kasacji lub wznowienia postępowania został uniewinniony lub wobec którego oruczono łagodniejszą karę lub środek karny albo środek związany z poddaniem sprawcy próbie, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłe z wykonania względem niego w całości lub w części kary lub środka, których nie powinien być ponieść, oraz wykonywania wobec niego środka przymusu określonego w dziale VI. W razie ponownego skazania oskarżonego odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje za niezasadne wykonywanie kar lub środków przymusu w zakresie, w jakim nie zostały zaliczone na poczet oruczonych kar lub środków. Przepis ten w przywołanym brzmieniu obowiązywał od dnia 1 lipca 2015 r. do 14 kwietnia 2016 r. w związku z nowelizacją przepisów ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013

r., poz. 1247). Ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r., poz. 437), która weszła w życie 15 kwietnia 2016 r., zmieniona została treść art. 552§1 k.p.k. Niemniej jednak art. 25 ust. 3 ustawy z 11 marca 2016 r. stanowi, że postępowania wymienione w działach XI (nadzwyczajne środki zaskarżenia) i XII (postępowanie po uprawomocnieniu się orzeczenia) ustawy zmienianej w art. 1, wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, toczą się do ich zakończenia według przepisów dotychczasowych.

Wniosek M. M. (1) w przedmiotowej sprawie złożony został w administracji zakładu karnego w dniu 28.12.2015 r., a zatem w stanie prawnym obowiązującym po nowelizacji przepisów, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 r. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 lutego 2016 r. (sygn. akt XI Ko 90/16-O) z uwagi na brak właściwości rzeczowej - sprawę przekazano do tutejszego sądu. Postępowanie w przedmiocie wniosku M. M. (1) do dnia wejścia w życie kolejnej nowelizacji 15 kwietnia 2016 r., nie zostało zakończone. Tym samym więc, do niniejszej sprawy o zadośćuczynienie i odszkodowanie za niesłuszne skazanie, zastosowanie mają przepisy obowiązujące w okresie pomiędzy 1 lipca 2015 r. a 14 kwietnia 2016 r. W konsekwencji zwrócić należy uwagę, że, w świetle przepisów, jakie miały zastosowanie do rozpoznania wniosku M. M. (1), to na stronie spoczywa ciężar dowodu, a inicjatywa sądu przy prowadzeniu postępowania dowodowego, która i tak w tego rodzaju sprawach i do dnia 30.06.2015 r. powinna być ograniczona, ulegał istotnemu jeszcze większemu ograniczeniu. Dlatego też stwierdzić należy na wstępie, że sąd nie znalazł podstaw do zastosowania dyspozycji art. 167§1 zd. 3 k.p.k. w szerszym zakresie niż wyłącznie ujawnienie dokumentów, które były istotne dla opisu sytuacji prawnej wnioskodawcy.

Przede wszystkim wskazać należy, że kara orzeczona wyrokiem w sprawie VII K 1070/02, zmieniona następnie wyrokiem w sprawie VII Ka 1164/14 wydanym po kasatoryjnym orzeczeniu Sądu Najwyższego, objęta była wyrokiem łącznym – najpierw w sprawie III K 712/05, a następnie, po kasacji wyrokiem w sprawie XVIII K 117/15, a M. M. (1) odbywał karę łączną, nie zaś kary jednostkowe. Kara orzeczona przez Sąd Rejonowy w Olsztynie w sprawie VII K 1070/02 zarówno przed jak i po zmianie tej kary nigdy odrębnie nie została wprowadzona do wykonania. Wykonaniu wobec wnioskodawcy podlegały wyłącznie kary łączne obejmujące również i tą karę. Ostatnia kara łączna w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności obejmowała nie tylko karę 2 lat pozbawienia wolności ale także kary 1 roku pozbawienia wolności i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Wnioskodawca wystąpił o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłą z wykonania wobec niego kary, której nie powinien był ponieść. Rzeczywiście jednak wykonywana wobec wnioskodawcy kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z 5 sierpnia 2005 r. (sygn. akt II K 712/05) nie została wykonana w zakresie większym niż orzeczona w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie XVIII K 117/15. Mając na uwadze okresy zaliczone na poczet kary łącznej wymierzonej wyrokiem w tej sprawie, a obejmującej również karę 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie w sprawie VII K 1070/02 zmienionym wyrokiem z 17 marca 2015 r. Sądu Okręgowego w Olsztynie w sprawie VII Ka 1164/14 stwierdzić należy, że faktycznie M. M. (1) był pozbawiony wolności w ramach wykonywanej wobec niego kary łącznej przez okres 2 lat i niepełnych 2 miesięcy. Jest to okres, który nie pokrył w całości orzeczonej wobec niego kary łącznej 2 lat i 8 miesięcy. Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie XVIII K 117/15 postanowieniem z dnia 30 listopada 2015 r. stosując art. 82 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2012 r. uznał jednak, że z uwagi na nieodwołanie warunkowego przedterminowego zwolnienia w odbyciu reszty kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym z dnia 5 sierpnia 2005 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku w sprawie sygn. akt II K 712/05 również i karę łączną w sprawie XVIII K 117/15 należy uznać za wykonaną w całości. W efekcie zatem wnioskodawca nie domagał się zadośćuczynienia za odbycie kary w wymiarze, której nie powinien ponieść, ale za to, że w ostateczności uprzedni okres próby w ramach warunkowego przedterminowego zwolnienia był dłuższy niż okres, który byłyby wówczas gdyby pierwotnie kara łączna orzeczona zostałaby w mniejszym wymiarze. Wnioskodawca wnosił więc o zadośćuczynienie za dłuższy okres przebywania na wolności w ramach warunkowego przedterminowego zwolnienia.

Przepis art. 552 § 1 k.p.k. przewiduje natomiast, że zadośćuczynienie i odszkodowanie przysługuje za krzywdę i szkodę wynikłe z wykonania w całości, bądź części kary, której oskarżony nie powinien ponieść. Wnioskodawca zaś zdaniem sądu dochodzi zadośćuczynienia za okres kiedy kara nie była wobec niego wykonywana. Jak wynika z treści art. 77§1

k.k. skazany może zostać zwolniony warunkowo z odbycia reszty kary. Jeżeli więc zostaje zwolniony z odbycia reszty kary to kara pozbawienia wolności nie jest wobec niego wykonywana. Dlatego też wniosek M. M. (1) w tym zakresie oczywiście nie zasługuje na uwzględnianie.

Prawdą jest natomiast, że wysokość kary grzywny – najpierw orzeczonej w wysokości 300 stawek dziennych po 100 zł jedna stawka dzienna (sygn. akt VII K 1070/02), następnie w wyniku kasacji, wymierzonej w wysokości 150 stawek dziennych z ustaleniem jednej stawki na 100 zł (sygn. akt VII Ka 1164/14), miała wpływ na orzeczone kary łączne grzywny. W wyroku łącznym w sprawie II K 712/05 wymierzona została kara 400 stawek dziennych grzywny po 100 zł, natomiast późniejszym wyrokiem łącznym w sprawie XVIII K 117/15 określono wymiar kary łącznej grzywny na 250 stawek dziennych z ustaleniem jednej stawki na kwotę 100 zł. M. M. (1) w dniu 9.01.2009 r. wpłacił na rachunek depozytowy sądu orzeczoną wyrokiem kwotę 40.000 zł. Kara grzywny wykonana została wobec wnioskodawcy w wymiarze wyższym, niż powinien ją ponieść. Wnioskodawca zeznał jednak, że różnica w kwocie 15.000 zł (stanowiąca różnicę pomiędzy pierwszą karą łączną grzywny, a karą grzywny orzeczoną w wyniku nowego wyroku łącznego wydanego jako następstwa kasacji) – została mu zwrócona (k. 114-115). Usunięte zostały zatem negatywne skutki tego, że M. m. pierwotnie zapłacił grzywnę w wyższym wymiarze niż ostatecznie powinien zapłacić.

Wnioskodawca wskazał jednak, że odszkodowanie jakiego się domaga związane jest z dochodem, jaki mógł uzyskać przez 7 lat, w okresie, w którym środki finansowe znajdowały się na rachunku depozytowym sądu. Wnioskodawca uważa, że z kwoty 15.000 zł mógłby rocznie uzyskać 10.000 zł dochodu inwestując środki pieniężne na giełdzie. W jego ocenie kwota 15.000 zł rokrocznie mogła przynosić dodatkowy zysk w postaci 10.000 zł. Sumując tak potencjalnie uzyskane kwoty 10.000 zł w każdym z 7 kolejnych lat – w ocenie M. M. (1) mogły dać łączną kwotę 70.000 zł, której to ww. żąda jako odszkodowania. Rozumowanie to, które zamieszczone zostało we wniosku M. M. (1), pozbawione jest jednak jakichkolwiek racji faktycznych. Potencjalny zysk z inwestycji na giełdzie jest co prawda możliwy, jednak nie jest on pewny. M. M. (1) nie przedstawił żadnych faktów świadczących o tym, że zainwestowane środki przyniosłyby określony przez niego zysk w postaci 10.000 zł rocznie. Obiektywnie oceniając sytuację na rynku akcji-obligacji oraz zmienność i niestabilność tej sytuacji należy dojść do przekonania, że wahania na giełdzie niekoniecznie musiały przynieść wskazywane przez M. M. zyski, a mogły wręcz wiązać się ze stratą. Jednakże dywagacje na temat sytuacji na giełdzie i potencjalnych możliwości zarobku nie mają znaczenia, albowiem to wnioskodawca żądając odszkodowania powinien dokładnie wykazać, że poniósł szkodę oraz szczegółowo określić jej rozmiar. W tym zakresie nie przedstawił on jednak żadnych racjonalnych kalkulacji.

W swoich zeznaniach wnioskodawca powoływał się nadto na konieczność wycofania pieniędzy z inwestycji zakupu mieszkania, które musiały zostać przeznaczone na zapłatę grzywny (k. 114). W tym zakresie również należy uznać roszczenia wnioskodawcy za nieudowodnione, ponieważ nie przedstawił on dowodów na to, że określone pieniądze na konkretną inwestycję wpłacił, a następnie, że z inwestycji takiej pieniądze wycofał. Nie wykazał także, że skutek takiego działania utracił korzyści, które osiągnąłby gdyby pieniądze te nadal byłyby lokowane w inwestycji, o jakiej mówił. Wniosek o odszkodowanie był zatem również niezasadny.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. zgodnie, z którym to przepisem postępowanie w sprawach o odszkodowanie i zadośćuczynienie jest wolne od kosztów. Ponadto, na podstawie § 14 ust. 6 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) przyznano od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. kwotę 144 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Kwotę tę wyliczono biorąc pod uwagę ilość terminów rozpraw, w których uczestniczył pełnomocnik (23.06.2016 r. i 19.07.2016 r.). W niniejszej sprawie zastosowano stawki zgodne z uprzednio obowiązującymi przepisami, albowiem zgodnie z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r. poz. 1801) do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Rozporządzenie weszło w życie dnia 1 stycznia 2016 r. natomiast wniosek w niniejszej sprawie został złożony przez M. M. (1) w ZK P. w dniu 28 grudnia 2015 r. i ta data decydowała o ustaleniu terminu wszczęcia postępowania.